

FELSŐKRISZTINA

2010. Advent

Felső-krisztinavárosi Keresztelő Szent János Plébánia, 1124 Budapest, Apor Vilmos tér 9., telefon: 356-0089

Szentmisék rendje:

Hétköznapokon reggel 1/28 és este 6 órakor

Vasárnap reggel 1/28, 9, 1/211, 12, este 5 és 6 órakor

Hivatali órák:

Hétfőn, kedden, szerdán és pénteken

délelőtt 9–12, délután 1/25–1/26-ig

Géza Bolíviában csellózik

A schola régi tagja, Szádeczky-Kardos Géza, aki az utóbbi években Grazban képezte tovább magát a csellózás művészetében, néhány hónapja a verbita rend szervezésében a bolíviai indiánok között él és tanít. Az alábbiakban internetes naplójából mazsolázunk.

(Folytatás a 4. oldalon.)

Adventi programok

December 12-én, vasárnap, este 7-kor **gitáros áhítat**December 19-én, vasárnap, este 7-kor a **kórus énekes áhítata**December 20-án, hétfőn, reggel 6 órakor **hittanos rorate**December 24-én, délután 3 órakor **pásztorjáték**

Tevékeny várakozás

Ismét van mit várni. A fiatalokkal ezekben a napokban adventről beszélgetünk. Ehhez vázlatot a Biblia és a saját életük szolgáltat. Mint minden gyermek, ők is várják a karácsonyt, és már megkezdtek a visszaszámlálást. Így vannak ezzel a felnőttek is. A várakozás ideje minden évben ránk köszönt. Várom én is, hogy körbeüljük az asztalt, az adventi koszorún meggyújtjuk a gyertyákat, és énekkel, imádsággal, csendes beszélgetéssel elgondolkodjunk életünkről, az előttünk álló feladatokról és felkészüljünk karácsonyra.

Életünkben a várakozás minden esetben nagy jelentőségű, azt hiszem, ezt nem kell hosszasan magyarázni. Gondoljunk csak arra, milyen nagy várakozás, izgalom előzi meg egy-egy utazásunkat vagy a vendégekkel való találkozást, és milyen fájdalmas időszak előzi meg családtagjaink, rokonaink elvesztését.

(Folytatás a 3. oldalon.)

Családok éve kezdődik

A Magyar Katolikus Püspöki Konferencia a 2011-es esztendőzt a család évévé nyilvánította. **Bíró László** püspök ezzel kapcsolatos gondolatait adjuk közre.

Amikor a család évét meghirdetjük, akkor az ember méltóságának a védelmére gondolunk. Ha a család szóba kerül, sajnos általában a család és a házasság válságáról szoktunk beszélni. Pedig nem a házasság van válságban, hanem maga az ember. Ha túl sokat beszélünk a válságról, akkor mi magunk mélyítjük azt. Mi – II. János Pál pápa szavaival – a család evangéliumát akarjuk meghirdetni. A család az, amit ünnepelni kell. A család az, ami a humán tőke nagy százalékát ajándékozza a társadalom számára.

(Folytatás a 2. oldalon.)

Családok éve kezdődik

(Folytatás az 1. oldalról.)

A családnak joga van a társadalmi elismerésre, ha már ő teszi le a legtöbbet a társadalom asztalára. A családnak joga van ahhoz, hogy ne homályos fogalmakkal beszéljünk házasságról, családról, ne nevezzük – elkenve a lényegét – háztartásnak, hanem tiszta fogalmakkal szóljunk a házasságon alapuló családról.

Az egyházban három terület összetartozik: az élet, a házasság és a család szolgálata. S mind a három együttesen az ember méltóságát szolgálja. Vagy ahogy Benedek pápa szokta mondani, az ember igazságát szolgálja.

Az ember igazsága az, hogy egyszerű, megismételhetetlen, arra teremtett, hogy ajándék legyen, és hogy valaki neki ajándékozza magát. Az ember nem tárgy, nem eszköz, hanem a szeretet célja szeretne lenni. Amikor az élet, a házasság és a család célját szolgálja az egyház, akkor az embert szolgálja. A méltóságát, ami a létéből fakad. Személy voltát, ami sajnos egyre inkább háttérbe szorul. Egyre inkább a profit lesz a cél, és az ember az eszköz,

pedig fordítva gondolta a Teremtő. A profit legyen az eszköz a személy szolgálatára. Manapság megfordult az áldozat iránya. A profit lesz a mindenek fölötti érték, amiért fölállozunk az életet, a személyt.

II. János Pál pápa hozta be a köztudatba a család evangéliuma kifejezést. Ő mondta, hogy Isten szeretetének célja az ember, mert az ember az egyetlen lény, akit az Isten önmagáért szeret. Legyen a házasságban is a másik a cél, a szeretetem célja, vagyis maradjon személy. Ez lehetne a fő gondolata, üzenete a család évének.

A család évében nagy hangsúlyt kell helyezni a jegyesség új szemléletére. Valamikor ezzel nemigen törődünk. Megvoltak a hittanórák, aztán eltűnt a gyerek, majd megjött az esküvőre, és jó esetben lassan-lassan visszaszivárgott a templomba. Az egyház ma a jegyesség idejét karizmatikus időnek tekinti. Amikor két ember először szereti egymást felelősséggel. Nem elég jegyes oktatást tartani, akkor már kész tény, kész helyzet előtt állnak a fiatalok. Ilyenkor már csak azt lehet megál-

dani, ami van. Jóval korábban kell kezdenünk a házasságra, a családi életre való fölkészülést. Rengeteg gyermek nő fel az óvodás kortól igazi minta nélkül. Tehát foglalkoznunk kell – ahogy szoktuk mondanivaló – a családi élettel már kilenc hónappal az édesanya születése előtt.

A családok közötti szolidaritás is nagyon fontos. Ma már izoláltan nem tud megállni a lábán a család. Egymásba kell kapaszkodni. Erősítenünk kell egymást, hogy az a sodrás, ami körülvesz bennünket, ne ragadja el a házasságon alapuló család eszméjét, valóságát. Mindenképpen meg kell mutatnunk a társadalomnak, hogy van még házasságon alapuló család, van még nagycsalád. Rengeteg szép történik a magyar társadalomban és a magyar egyházban is ezen a téren, csak valahogy nem vesszük észre. Mindenképpen szeretnénk fölmutatni – nem dicsekvésül, hanem megerősítésként – az egészséges házasságon alapuló családot a társadalom egésze számára.

**Lejegyezte:
Szerdahelyi Csongor**

Jótekonysági koncert Budakalászon

Februárban hírt kaptunk Józsi atyától Budakalászról, hogy egyházközségük egyik családjának háza és a családfő asztalos műhelye egy éjszakai tűzben teljesen megsemmisült.

A közösség valódi közösséggé válva kezdte meg a család megsegítését: a lelki támogatást, a mentetők mentését, a családtagok elhelyezését. Az épület maradványainak bontásában minden korosztály részt vett. Amit a felnőttek kiszabadítottak, azt a gyerekek tisztogatták, eközben készültek a tervek az újjáépítéshez.

Helyi vállalkozók bocsátották rendelkezésre gépeiket, felszerelése-

süket ellenszolgáltatás nélkül. Volt, aki anyagot szerzett ingyen vagy önköltségi áron, mások a munkaerejüket, szabadidejüket adták. Váratlan akadályok nehezítették az előrehaladást, így a család a tervezett őszi időpont helyett csak tavaszra veheti ismét birtokba a megújult otthont.

Az oltástól kezdve a jelenlegi állapotig képekben megörökített egész történés tanúi lehettünk Krisztus Király vasárnapján, ugyanis *Kálmán József* atya kérésére scholánk az ünnepi misén szolgált, és énekeltünk az ezt követő hangversenyen.

Ennek a szeretetben összekovácsolt közösségnek a megtapasztalá-

sa – úgy vélem – mindannyiunkra és éneklésünk lelkületére is nagy hatással volt. Gazdagodtunk és ezáltal gazdagítani is tudtunk. Ráadásul ebben az immár százéves, tiszta vonalú, világos templombelsőben fizikailag is öröm volt beleénekelni a tág térbe: „Hála legyen!”

A kiskórus tagjai az itthoni 9 órai mise után aznap másodszor teljesítettek szolgálatot, nem csoda hát, ha utána mint kiscsikók trappoltak, és felszabadultan majszolták (velünk együtt) a megsegített család finomabbnál finomabb ajándék házi sütiit.

Laber Zsuzsa

Tevékeny várakozás

(Folytatás az 1. oldalról.)

Sokan tudják, az advent szó a latin adventus szóból ered, jelentése: Úrjövet. Eljövetele Isten Fiának, aki azért született emberré, hogy életével, kereszthalálával és feltámadásával megváltson minket bűneinktől. Az advent a karácsony előtti várakozás ideje az egész világon.

Az emberiség élete nagy várakozás. Háromféle nagy várakozásról beszélünk.

Az első az időben, a történelemben keresendő. A zsidók Ábrahámától kezdve kétezer évig vártak a Messiásra, a Megváltóra. A Biblia teremtéstörténetéből ismert, hogy amikor az ember bűnbe esett, Isten szeretete mindjárt megnyilvánult abban, hogy megígérte a Megváltót. A keresztény vallás nem mitológia vagy filozófia, mert a történelem egy időpontjában beteljesedett az isteni ígéret: Isten Fia emberré lett.

A második várakozás már a mi személyes életünkben történik: a vele való találkozásra készülünk. A harmadik várakozás Krisztus második eljövételére figyelmeztet, a végítéletre, amikor új eget és földet teremt Isten. E kis kitérő után térjünk vissza karácsony várására. Erről az ünnepi gondolatkörben

kapunk hiteles képet. A keresztény örömhírnek, az evangéliumnak ez a központi igazsága.

Az örömhír abban áll, hogy Jézus Krisztus az élő Isten Fia, értünk meghalt, feltámadt és ezzel megváltott minket. Az emberiség ősidők óta kereste a választ arra a kérdésre, milyen az Isten. Nos, erre a kétezer évvel ezelőtti karácsonyban hiteles választ kaptunk. Jézus volt Isten látható szava. Számunkra a hit azt jelenti, hogy valamit egy tekintély szavára elfogadunk igazságnak. Jézus valóban tekintély, akinek a szavát elfogadjuk igazságnak.

Tőle tudjuk, hogy Isten végtelen szeretet, jóság, irgalom és megbocsátás. Minket saját képére teremtett, és megajándékozott értelemmel, szabad akaratral és meghívott az örök életre. Egyébként ez az emberi méltóság alapja is. Ennek az ajándékozó Istennek a példájára ajándékozunk mi is karácsonykor. Az ünnepeltet tehát, akinek a születésnapjára készülünk, meg kell ismernünk. Ez a hátralévő napok tennivalója.

Ennek az időnek első fő alakja Izajás próféta. Az ő jóvendöléseit olvassuk a Messiásról. Izajás mellett Keresztelő Szent János is a várakozás komolyságára figyelmeztet.

Ő volt a közvetlen előfutár. Beszédeivel ösztönöz, hogy bűnbánatunkkal és életünk megújításával egyengessük az Úr útját. Engedjük, hogy Jézus beléphessen az életünkbe.

Az adventi időszak harmadik nagy alakja, akit az egyház elénk állít, Mária, a gyermekét váró édesanya. Az ő boldog, kilenc hónapos várakozására emlékezve segítséget kapunk mi is saját megújulásunkhoz.

Azt kérdeztem a minap a fiataloktól, hogy véleményük szerint jó dolog lenne-e, ha egy születésnapit összejövetelt az ünnepelt nélkül tartanánk? Ha tudatosan zárnánk ki a találkozástól? Azonnal rázták a fejüket: nem, dehogy... A legfontosabb, hogy minél jobban megismerjük Jézust, az ünnepeltet. Ennél a gondolatnál mindig szóba kerül, ki mit kér, vár karácsonykor, milyen ajándéknak örülne a legjobban. Igyekszem rávetni őket arra, hogy az ajándékozás ne mindig pénzkérdés, hanem személyre szóló legyen. Minden ajándékban benne van az azt átadó személye. Ezek persze nem vadonatúj gondolatok, sokan, sokfelé hangsúlyozzák ezt, de nem elégszer. Felhívom a figyelmüket arra, hogy – főként a családban –, naponta gyakorolják a szolgáló szeretetet. A belső készüllet mellett legyen aktív tevékenység is. Érezék, hogy az ünnep külső létrejöttéért és szeretetteljes légköréért ők is felelősek. Hálásan gondolok, így idős fejjel is, gyermekkorom karácsony estéire.

Hiszem és remélem, hogy plébániai közösségünk sok családjában idén is létrejön a felejthetetlen ünnep, mely mások számára is sugározza a jézusi jászol fényét, melegét és üzenetét.

Józsai atya templomában vendégszerepelt a kórus Budakalászon

Géza Bolíviában csellózik

(Folytatás az 1. oldalról.)

Régóta foglalkoztatott, hogy egyszer szeretnék saját szememmel belenézni az úgynevezett harmadik világba. Ott élni velük, megosztani örömeiket, bánatukat, ha tudok, valamit tenni értük. Szeretnék tanulni tőlük, tapasztalatokat gyűjteni köztük és utána a tapasztalatok birtokában élni Európában, szerényen és panasz nélkül.

Néhány éve láttam a *Misszió* című filmet. Akkor hallottam először a dél-amerikai jezsuita missziókról és a zenéről, mint a misszió hatékony eszközéről. Később pedig az osztrák ferences missziós magazin címlapján egy indián lányt láttam csellóval a kezében. Ez felkeltette érdeklődésemet. A ferences missziós magazinban bőséges információt találtam a dél-amerikai *zenei misszió* múltjáról és jelenéről.

A jezsuiták Dél-Amerikában úgynevezett redukciókba gyűjtötték az indián őslakosokat, ahol védve voltak a portugál rabszolga kereskedők kegyetlenségétől. Ezekben a jezsuiták vezette indián államokban földműveléssel, kézművességgel foglalkoztak, templomokat építettek, az indiánok kezébe hegedűt adtak, és a liturgiát magas színvonalú zenei kultúrával tették ékeesebbé. Megszületett az úgynevezett *missziós barokk* egyházzene, saját, részben indián szerzők műveivel. A redukciók, vagyis az indián miniállamok léte azonban előbb-utóbb nem volt összeegyeztethető a portugál államérdekekkel, így a jezsuitáknak a 18. század közepén távozniuk kellett, és a legtöbb indián közösség elpusztult vagy szétszéledt.

Ma a fennmaradt kéziratokból próbálják rekonstruálni a missziós barokk zenéből ránk maradt műveket. Néhány éve gombamód szaporodnak a zeneiskolák, hogy a fiatalok újra megtanulják és ápolják őseik kultúráját, de egyelőre kevés a jól képzett helyi tanár.

Itt jövök én a képbe

Ellátogattam a grazi ferencesekhez, megkérdezvén, hogyan is kerülhetnék kapcsolatba a dél-amerikai ferences misszióval. Kaptam egy e-mail címet, írtam, és két hét múlva választ kaptam, nem a ferencesektől, hanem egy verbitától, a német származású *Michael Heinz*től, aki a bolíviai San Ignacióban szolgál. Közölte, hogy náluk van zeneiskola, zenekar, kórus, és nagyon jól el tudja képzelni, hogy néhány hónapot ott önkénteskedjek. A felkészítem ügyében vegyem fel a kapcsolatot Mödlingben (Bécs mellett) az osztrák verbitákkal, és sürgősen kezdjek el spanyolul tanulni. Hát így is lett. A következő hónapokban alaposan felkészítettek a bevetésre.

London és Miami érintésével november első napján érkeztem meg a bolíviai melyföld legnagyobb városába, Santa Cruzba, és innen vittek el az én verbitáim kiküldetésem helyszínére, San Miguelbe.

Itt még a madarak is szelídek

Először is arról, hogy hova kerültem. Üzenem mindenkinek, hogy amit a *Misszió* című filmben láttam az őslakos emberségről, az nem túlzás.

A város központja, mint akkor, most is a templom. Nagy élmény volt első este belépni ebbe a szent épületbe, melynek ősi, súlyos faoszlopai, fagerendái ma is az egykori szorgos kezű, tiszta, nyitott szívű indiánok emlékét őrzik, akik oly fogékonyak voltak a jezsuita atyák meghívására, és kiknek utódaikban is felismerhetőek ezek a vonások. Első másodpercre szinte megütött az az áldott békesség, ami körülvesz e tágas térben. Talán Taizében vagy egy nagyheti lamentáción a Felső-Krisztinában éltem meg ezt a békét, amit itt az első hétköznap esti szentmisén.

A miséken egyébként – mint Latin-Amerikában mindenütt – itt is a fiatalos, gitáros énekek a menők. Otthon sosem igazán díjaztam ezeket az inkább táborítűz-hangulatú ifjúsági miséket, de az itteniek mentségére legyen mondva, nekik tényleg „jól áll”, mert őszinte, mert – velünk ellentétben – nekik tényleg ez a zenei anyanyelvük.

Itt, San Miguelben a hétköznapi miséken nincsen semmilyen hangszeres kíséret, rend szerint egy-két előénekes vezeti az éneket, többé-kevésbé morognak valamit hozzá a többiek.

Vasárnap délelőtt két mise van és este egy. A reggeli mise a „véneké”, a délelőtti a fiataloké, amelyen rengeteg a 18 év alatti fiú és lány. Feltűnő, hogy a hívek milyen fontos részt vállalnak az itteni egyházi életben. Itt szinte minden „önműködő”. *Adrian* testvér „csak” celebrálni megy a misére, minden más elő van készítve, olyannyira, hogy mikor kérdeztem, hogy melyik misén milyen zenei csoport szolgál, nem tudta megmondani. Az nem az ő dolga, ő csak celebrál. A többit csinálják, akik csinálják. A mise után aztán a szemben lévő főtéren egész délután megy a fesztivál, bömböltetve valami latin-amerikai lé-zenét, amit volt szerencsém a szobámból élvezni ebéd utáni sziesztám közben.

Spanyol

Nyelvtudásom napról napra érezhetően javul, persze ezzel együtt még nagyon messze vagyok tőle, hogy mindent értek. Egyik nap fülön fogott *Adrian* testvér, hogy elvigyen egy spanyoltanárhoz. Elszállított a városka másik végére, ahol senkit sem talált ott. „Hát igen – vallotta be –, nem volt vele megbeszélve, hogy jövünk. Meg igazából még az sem, hogy vállal-e?” Hazafelé, spontán ötlettől vezérelve benézett gyülekezetének egy törzstagjához, *Donna Juanához*, és úgy spontán megkérdezte, nem tanítana-e? Így egyelőre ehhez a *Donna Juanához* járok minden reggel spanyolórára. Ő nyugdíjas tanítónő hat gyerekekkel és tizenöt unokával, akik közül mellesleg hárman járnak hozzánk a zenesuliba.

Óráink közben rendszerint ott van a család aprajagyja, és főleg az apraja nagyon élvezi a műsort, hogy itt egy nagydarab idegen, aki még beszélni sem tud...

Vettem egy spanyol Bibliát is, így a napi evangéliumot most már mindig két nyelven olvasom, ebből is sokat tanulva, és őszintén már azon kezdek agyalni, hogy egyáltalán mit akarok én még egy nyelvtanártól, akit *Adrian* testvér ígért, hogy szerez nekem San Miguelben. Mit kérdezzek még? Mindenem megvan, ami a tanuláshoz kell. És persze mondanom sem kell, hogy beszédgyakorlásra is van alkalom bőven...

A helyi verbita testvérek

Nem írtam még sokat az itteni verbita atyákról, akikkel együtt élek. Ketten vannak, *Adrian* indonéz és *Dennis* Pápua Újguinea-i. *Adrianra* visszatérve: hívjuk egymás között csak *don't worry* testvérnek, hisz az első napokban szinte minden kérdésemre ezt válaszolta. Nekem ugyan eszem ágában sem volt aggódni, de ha valaki ennyiszor mondja, az ember elkezd gyanakodni... Aztán van három kutyája is a parókiának, legkisebbik nőtény, és éppen tüzel, a cölibátus pedig a kutyákra nem vonatkozik, így szegénykém állandó szexuális zaklatásnak van kitéve, hiába is pró-

bálják a kanokat paptestvéreink erkölcsre nevelni.

Zeneiskola

Nem akármilyen zenekarom van! Micsoda évnek nézek elébe! Harmadik napja vagyok San Miguelben és úszom a boldogságban, és egyszerűen nem tudok betelni az élményekkel. Ahogy *Adrian* testvér mondta, ez itt a mennyország kapuja. Álomban sem gondoltam volna, hogy egyszer olyan kertem lesz a szobámtól néhány lépésre, ahol egész évben kókuszdió, banán és papája terem, és éppen a mangó érés idejében érkeztem. Van egy mangófánk, ami csak úgy roskadozik az érett gyümölcstől, és csak úgy rohad alatta a maradék, mert a töredékét sem tudjuk megenni a termésnek.

Templomunk, melynek tőszomszédságában lakom, egyike azon kevés jezsuita redukciós templomoknak, melyek a mai napig állnak és működnek. A háromszáz éves vastag falak között kellemes hűvös van akkor is, ha kint negyven fokos a hőség.

Lányok a piacon

A zeneiskolában szerzett első benyomásaim jók. Elődöm elmondása alapján úgy képzeltem, itt teljes fejlettség van, és hogy nekem kell majd minden alapot lerakni, mindent gatyába rázni, de erről szó sincs. Van rendes órarend, többé-kevésbé tartják is magukat hozzá. Alapvetően egészen más a munkamódszer, mint otthon, de ez nem volt meglepetés, erre *Severin* már felkészített. Itt csak csoportos zeneórák vannak, gyakorlatilag zenekar centrikus minden. Csoportos óra mindennap. A hangszert haza sem viszik, gyakorlatilag csak itt, csak együtt játszanak.

Mikor első alkalommal ismerkedésként eljátszottak nekem egy korábban tanult helyi barokk triószonáta tételt, olykor olyannyira a felismerhetetlenségig hamis volt, hogy tényleg nem tudtam eldönteni, hogy amit hallok, az dúr vagy moll akkord akart-e lenni, mert a kontextusba mindkettő beleillett. Vagyis lesz tennivaló...

Géza terjedelmes blogjából mazsolázta Sz. Cs.

Forrás: <http://zenemisszionboliviaban.blogspot.com>

Mesél az anyakönyv

Bérmálások egyházközségünkben a kezdetektől napjainkig

Sokak kérésére folytatódik a plébániánk anyakönyvi adatait feldolgozó sorozat egy újabb szentség helyi felvételének történetét bemutató. Templomunkban a bérmálás szentségét az eltelt több mint hét évtized alatt 28 alkalommal szolgáltatták ki.

Első ízben 1942. június 3-án került rá sor, amikor *Serédi Jusztinián* bíboros, hercegprímás – aki korábban az épülő templom alapkövét is megáldotta – 329 fiatalnak és felnőttnek szolgáltatta ki a szentséget. A bérmálkozók átlagos életkora tizenhárom–tizenöt év volt, de bőven akadtak közöttük felnőttek is. A bérmanevék, amelyek nem annyira a bérmálkozók által önállóan választott védőszenteket tükrözték, hanem szinte automatikusan a bérmaszülők keresztnévei voltak, latinul szerepeltek az anyakönyvben.

Ha szűken számolva azt vesszük, hogy minden bérmálkozóhoz tartozott egy bérmaszülő és legalább két családtag, akkor is körülbelül 1300 ember lehetett jelen a szertartáson, a jelenleginél is kisebb méretű templomban, vagy a nyári időre tekintettel, szabadterén. Sajnos semmilyen írás vagy fénykép nem maradt fenn az első bérmálásról, ezért örömmel vennénk, ha azok a kedves testvérek, akik ennek részesei voltak, megosztanák velünk emlékeiket, hogyan zajlott le az ünnepi esemény.

A következő bérmálásra hat esztendő kellett várni, hiszen közben zajlott a háború is. 1948. május 18-án *Mindszenty József* bíboros, hercegprímás 125 fiúnak és 123 lánynak szolgáltatta ki a bérmálás szentségét.

Bérmálás 1981-ben. Előtérben Halász Imre főministráns

Az öt év múlva sorra kerülő, 1953. május 31-i bérmáláson mind a létszám, mind pedig az életkor tekintetében már érezhető a korabeli politika hatása. *Szabó Imre* esztergomi segédpüspök 31 fiút és 39 lányt bérmált meg, de helyesebb lenne úgy mondani, hogy kisfiút és kislányt, hiszen a bérmálkozók életkora hét–kilenc év volt. Nem lehetett akkor tudni, sor kerül-e még bérmálásra, a magyar egyház is azt az álláspontot képviselte, hogy inkább ezek a kisgyermek is részesüljenek a szentségben.

Kicsit igazolta is ezt a félelmet, hogy templomunkban majd tíz év telt el a következő bérmálásig, egész korosztályok maradtak ki. 1962. június 2-án ismét *Szabó Imre*

esztergomi segédpüspök bérmált 189 fiatal és felnőttet. Ekkor a bérmálkozók alsó életkora már tíz év volt. A hatvanas évek anyakönyvi adataiban már megfigyelhető az a tendencia is, hogy az emberek – különösen, ha a foglalkozásuk is olyan volt, pl. pedagógusok – nem mertek a saját lakóhelyükön templomba járni, hanem a város messzi pontjaira mentek el inkább, így nálunk is sokan bérmálkoztak más kerületekből.

1962-től 1974-ig rendszeressé válik a kétévenkénti, május–júniusban tartott bérmálás. (Lásd a lap alján lévő táblázatot.)

A bérmálási anyakönyvben 1970-ben kerültek utoljára latinul feltüntetésre a bérmanevék.

1974 után változóan, két–három évenként volt bérmálás 55 és 80 fő közötti létszámmal *Lékai László* bíboros és *Pálos Iván* esztergomi segédpüspök szolgáltatták ki a szentséget.

1987-ben már érezni lehetett a politikai enyhülést, újra megnőtt a szentséget kérők száma. Ez volt az

1964	93 fő	Szabó Imre esztergomi segédpüspök
1966	78 fő	Szabó Imre esztergomi segédpüspök
1968	111 fő	Schwarz-Eggenhofer Artúr apostoli kormányzó
1970	90 fő	Szabó Imre esztergomi segédpüspök
1972	70 fő	Zempléni György esztergomi segédpüspök
1974	68 fő	Lékai László apostoli kormányzó

első olyan év, amikor templomunkban nem püspök szolgáltat-ta ki a szentséget. *Fábián János* főesperes, *Bíró Imre* kanonok és *Pálmai Imre* esperes 117 fiatalat bérmáltak meg.

1989-ben ismét száz fölött volt a létszám, *Várszegi Asztrik* akkori esztergomi segédpüspök 105 fiatalat részesített a szentségben. Ekkor már évek óta 14 év volt az alsó korhatár.

1991 és 1996 között az emberek újra az egyház felé forduló lendületében évente került sor bérmálásra egyházközségünkben, igaz, az évek során egyre csökkenő létszámmal. Száz fővel kezdődött, 28 bérmálkozóval végződött 1996-ban ez az időszak. Négy alkalommal *Paskai László* bíboros, prímás, egy-egy alkalommal pedig *Dékány Vilmos* és *Ternyák Csaba* esztergomi segédpüspökök végezték a szertartást.

Az újabb bérmálásig négy esztendő telt el, mert érdemi változásra került sor: már csak a 18 év felettek jelentkezhetnek – és jelentkezhetnek ma is – bérmálásra, hiszen ez a szentség az egyház felnőtt tagjává is avatja a benne részesülőt. Nem ilyen horderejű, de változás az is, hogy már nem megkötés, hogy a bérmaszülő csak a bérmálkozóval azonos nemű lehet.

2000-ben rendhagyó bérmálás volt templomunkban: saját volt plébánosunk jött bérmálni, *Nagy Imre* atya, mint érseki helynök bérmált meg 14 fiatalat.

Innentől kezdve újra kétévenként történik a szentség kiszolgáltatása tíz és húsz közötti fiatal és felnőtt részére az egyházmegye segédpüspökei által. Legutóbb idén, április 24-én *Székely János* püspök végezte a szertartást, aki maga is a mi templomunkban kezdte tanulni a hittant.

Lukách Krisztina

„Holnap derül ki, mikor halok meg”

Világos, hogy Amerikában sok minden más, mint odahaza: sok minden rosszabb (ezekkel általában tisztában vagyunk), viszont sok minden jobb. Foglalkozzunk most inkább ez utóbbival, hátha eltanulunk valamit.

Buffalóban tanyázom már néhány hónapja, egyetemre járok. Alapvetően nagyon jól érzem magam, van társaság is, de nemrégiben érezni kezdtem a keresztény közönség hiányát. Misére persze jártam eddig is, lehetőleg mindennap, és a papokkal is megbarátkoztam, de a közösség és a közös ima megtartó ereje hiányzott. Felmentem hát a plébánia honlapjára, kipuskáztam, hogy szerda esténként karizmatikus imát tartanak, és elhatároztam, hogy megnézem magamnak.

Fiatalokra és lelkesedésre vártam. Persze nem volt sok illúzióm. Viszont, ami fogadott, minden várakozásomat alulmúlta – elsőre. Fél tucat öreg néni és bácsi ücsörgött egy pinchelyiségben, és közéjük lépve túlságosan a figyelem középpontjába kerültem. Azt gondoltam: na, most az egyszer kibírom, legfeljebb többet nem jövök. Végre elkezdődött az imádság, mely véget vetett a kérdezősködésnek. Ám ekkor szörnyű, dallamtalan gitáros dalokat kezdtek énekelni (melyekről később kiderült, hogy az egyik mexikói tag szerzeményei), hadd ne mondjam: össze-vissza, ritmus és hallás nélkül. Karizmatikus csoport lévén, időnként közbeszólnak, hogy „áldjuk az Urat” vagy „köszönöm, Jézus” és „alleluja”. Soha nem volt még ehhez foghatóban részem, csak hallomásból tudtam az ilyesmiről. Ráadásul az egész tipikusan amerikai volt: egyesek beszélgettek közben, néha fölálltak és töltöttek egy csésze kávé, vagy bekaptak egy cukorkát, majd újra „alleluja”.

Beletelt egy kis időbe, mire rászántam magam, hogy ne csak ül-

jek, hanem részt is vegyek az imában, és meglepetésemre nagyon hamar megszerettem a néniket, bácsikat és azt is, amit csinálnak.

Benne van a szívük. Ma, amikor másodsorra is elmentem, és a könnyörgésekhez, magánimádságokhoz érkeztünk, a vezető megosztotta velünk, hogy gyógyíthatatlan rákban szenved (a többiek ezt már tudták), és hogy másnap kapja meg az orvos a vizsgálatok eredményét, mely alapján fel lehet állítani a prognózist. „Holnap derül ki, hány hónapom van hátra – mondta, miközben sírt és mosolygott egyszerre, és így folytatta –, hogy mennyi időm van még itt, a Földön, hogy szolgáljam az Urat”. Majd köszönetet mondott és hálát adott mindenért.

Ha fiatalsággal nem is, de lelkesedéssel és komoly elköteleződéssel – és igazi reménnyel – bizony találkoztam. Nem sokat tudok általános-ságban az amerikai egyházzal, de a konkrét tapasztalataim azt mutatják, hogy a katolikusok, már akik megmaradtak, tudatosak: ismerik és szeretik az egyházat. Az imádságaikban (a hétköznapi miséken a hívők a padokból is könyöröghetnek) sok kérés irányul arra, hogy az ismerősök és családtagok térjenek meg, találjanak vissza az Anyaszentegyházhoz, és hogy járuljanak szentségekhez. Sok-sok dolog, amire mi, magyarok talán túl keveset gondolunk.

Ahogy az egyik itteni atya fogalmazott: „talán ideje lenne, hogy a hittanórákon abbahagyjuk a lepkék színezését, és az arról való fecsegést, hogy hogyan érzünk a vallással kapcsolatban, és helyette megismer-nénk Megváltónkat és az egyházát” – mert ez az egy reményünk van arra, hogy amikor majd velünk is közli az orvos, hogy hány hónapunk van hátra, mosolyogva tudjunk hálát adni.

Mindenért.

Szerdahelyi Miklós

Grazban vendégeskedtünk

A schola kiskórusa október 24-én Grazba volt hivatalos. Nagy örömmel tettünk eleget a meghívásnak, noha nem tudtuk pontosan, mire is vállalkozunk. Húsz gyerek öt felnőtt kíséretében vidám hangulatban indult útnak előző nap.

Az idő csodálatos volt, ragyogó napsugaras délelőttön érkezünk Körmendre, utazásunk első állomására, ahol szerettük volna megnézni gróf *Batthyány-Strattmann László* egykori kastélyát. Az ünnepnapra való tekintettel azonban a kiállítást zárva találtuk. Így a kastélykertben sétálva elevenítettük fel a boldoggá avatott kiváló orvos és édesapa életét. Szerettük volna kihasználni a remek kirándulóidőt, így elmentünk a 24 km-re lévő Németújvárra, mai nevén Güssingbe.

A tájból kiemelkedő vulkanikus eredetű hegyen álló vár az egész környéket uralja tekintélyes látványával. A múzeumban a vár négyszáz éves történetét bemutató kiállítást is megnéztük, ami nagyon lekötötte a gyerekek figyelmét. Az egyik érdekesség a gótikus várkapolna orgonája volt, mely 1570 körül készült, ez Közép-Európa legrégebbi orgonája. A vár hangulata lenyűgözött minket, így nehéz volt a gyerekeket a visszaindulásra rábírní, de hát indulnunk kellett, hiszen vártak minket Körmeden.

A szentmisét és az azt követő koncertet is közvetítette a helyi rádió. A mikrofonoktól, a keverőpulttól és a rádiósok izgatott készülődésétől a kórus annyira megilletődött, hogy nagyszerűen énekelt mindenki. Az estét nagy játéssal szerettük volna zárni, de *Németh Zoltán* plébános és *Kiss György* káplán atyák kedves fogadtatása és a gulyásleves elfogyasztása után már csak annyi

Stájerország fővárosában öregbítették plébániánk hírbnevét

erőnk volt, hogy álomra hajtsuk a fejünket.

A vasárnap még több programot tartogatott a számunkra. Először is igyekeztünk minél előbb eljutni Grazba, hol *Ugri Mibály*, a grazi magyarok Misi bácsija várt minket, és megmutatta a város legfontosabb nevezetességeit. A séta keretében jutottunk fel a Schlossbergre és néztük meg a híres óratornyot, majd játszottak a gyerekek a 2003-ban épült Murinsel nevű műsziget *játszó pókbalójában*. Erőltetett menetben jutottunk el a kalvarienbergi templomhoz, és kicsit megkésve kezdtük meg a próbát a magyar misére és a misét követő ünnepségre. A Jóisten velünk volt, a misszolgálat megható volt, noha minden gyerek lába remegett a fáradtságtól. A különleges az volt, hogy *Bene Rózi*, kiváló énekesünk először kántorkodott, orgonált szentmisén. Nagyon drukoltunk neki. A magyar mise után a közel harminc fős gyülekezet együtt ünnepelte meg az 1956-os forradalom és szabadságharc évfordulóját. Az ünnepség szónoka, *Böröndi Lajos* költő, mosonmagyaróvári tanár olyan érdekesen beszélt az ötvenhatos történekről, hogy az esti órák ellenére még a

legkisebbek is lenyűgözve figyelték. A műsort *Szerdabelyi Zsuzsi*, *Kozma Katica* és *Tóthpál Balázs* szavalata, *Müller Réka*, *Takács Hanka*, *Kilián Regő*, *Hoffmann Máté*, *Lits Laci*, *Bene Rózi* és *Szerdahelyi Zsuzsi* hangszeres előadása színesítette. A lelkes közönségnek nagyon tetszett a népdalokkal és egyházi dalokkal tűzdelt program, hálásan köszönték meg a gyerekek igyekezetét, megjegyezve, hogy visszavárnak minket. A szíves fogadtatás közös agapéval zárult, majd este fél 9-kor elindult a fáradt csapat haza, Magyarországra. A kicsik hamar elaludtak a buszon, a félhomályban duruzsoló és a magyar határt tapsal köszöntő nagyobbacsok is lassacskán elcsendesedtek. Hajnali fél 4-re értünk haza elcsigázva, de tele élményekkel. Szép volt az út, jó volt együtt lenni a hazánktól elszakadt, de szívükben mindörökké magyarnak megmaradó katolikus testvérek között. Azt hiszem, ilyen különleges október 23-i ünnepségben még nem volt részük a gyerekeknek.

Köszönjük a Grazi Magyarok Egyesületének és a körmendi római katolikus plébánia atyáinak meghívását és vendégszeretét!

Beke Borbála

Kis keresztény ikonográfia

A kagyló

Még egy éve sincs, hogy *Takács Nándor* püspök felszentelte templomunk szentélyében az oltár mögött látható Keresztelő Szent János-szobrot. Néhány hét alatt nemcsak megszoktuk, de meg is szerettük templomunk védőszentjének ezt a szobrát, hiszen alkotója, *Boldi (Szmrecsányi Boldizsár)* – ha szabad ilyen művészeti–esztétikai fogalmat használni – ügyesen egyesítette művében a szentet és a profánt, a hagyományt és a korszerűséget.

E szemléletmód fontosságát és aktualitását napjainkban aligha kell hangsúlyozni, hiszen oly nagy szükség van a magát a Megváltó saruszíjának még csak a megoldására is méltatlannak tartó szerénységre éppúgy, mint a politikai vezetők erkölcstelen életmódját ostorozó kemény prófétai szavakra. Külsejének a másutt is – például a tatai tavon vagy a székesfehérvári Bori várban – látható, szokásos megjelenítésén (teveszőr ruha, kereszt bot stb.) túl nekem a dús hajjal és szakállal fedett arca és a római katonák edzettségét felidéző izmos lábszárai tetszenek. Az effajta ábrázolás a szentmiseáldozatban részt vevő vagy akár csak a templomba alkalmilag betérő számára művészileg és teológiailag jóval többet ad, mint a korábbi korokból megszokott, bizony néha akár a giccsbe hajló érzelgős szent ábrázolások.

Érdeemes ugyanakkor a szobor egyik részletéről kicsit többet szólni, mely igen sok Keresztelő Szent János-szobor sajátja, de az a templom padjaiból alig (illetve egyáltalán nem) látható, s ez a jobb kézfej öblébe simuló kagyló, jobban mondva kagylóhéj. A magyarázat egyszerű: Jézus megkeresztelkedésekor Keresztelő Szent János kagylóhéjából önti a vizet Jézus fejére. Szimbolikus tartalma azonban jóval több, s nem esünk túlzásba, ha az ókori mitológiának a ke-

resztény tanítás által megnevesített jelképét látjuk benne.

Tudjuk, Aphrodité (Vénusz) kagylóhéjból született (vö. Boticelli nevezetes képe a firenzei Uffici képtárban). Az egyik ószövetségi történet szerint Gedeon a harmatot (mint az ég ajándékát) valószínűsíthetően kagylóhéjba gyűjtötte, s a salomoni templomban a víztartó medencék is kagyló formájúak lehettek (Bír 6,38, illetve 2Krón 4,4). Az egyházatyák az Ószövetséget a kagylóhéjakhoz, az Újszövetséget a kagylóban rejlő gyöngyöz hasonlították. Így lett a gyöngykagyló – különösen a barokk művészetben – Mária szimbóluma, hiszen ő az, aki magába rejtette a legdrágább gyöngyöt, Jézust. Mivel a zarándokok útjuk során gyakran a kagylóhéjat használták ivóedény gyanánt, idővel a kegyhelyekre tartó zarándokok jelvénye lett.

Nézzük meg mi is közelebbről! Templomunkban – persze kellő áhítattal – a szentélybe is be szabad lépni.

Szende Ákos

In memoriam Tóthpálné dr. Padányi Ágnes

Együtt örültünk vele a gyógyulásának. „Megszámlálhatatlan sok kegyelemben részesültem otthon a családban, itt, a plébánián, munkahelyemen, ismerőseim körében” – írta még ez év nagybőjtjében újságunkban. És folytatódhatott mindaz a szolgálat, amelyet sok éven keresztül addig is hűségesen ellátott: a felolvasás, a könyörgések kiosztása

a diákmisén, részvétel az oltár-egylet feladataiban, derűs, biztos segítség minden hittanos programban. Amikor állapota – alig két hónapja – váratlanul és hirtelen rosszabbra fordult, az ő hite, ereje és gyógyulni akarása adott bizakodást nekünk is.

Hiányozni fogsz, mert közénk tartoztál.

Lukách Krisztina

Az epöliek nálunk jártak

Amikor egy éve Szócs László atyát, volt káplánunkat meglátogattuk új szolgálati helyén, és az epöliek oly kedvesen láttak bennünket vendégül, azzal búcsúztunk, hogy mielőbb viszontvárjuk őket. Ám jött a hosszú nyúlt tél, a húsvéti készülődés, elsőáldozás, bérmlás, a nyári szétszéledés és a „mielőbb”-ből utóbb lett, mire viszonzni tudtuk a szíveslátást.

Lukács Kriszta összekötőként felderítette, milyen látnivaló lenne kedvükre az ottaniaknak, túl azon, hogy megismerik papjuk régi templomát, közösségét. Legyen a budai Vár a Panoptikummal, a Csodák Palotája vagy a bazilika? Kiderült, hogy meglátogatnák ugyan a Gellért-hegyi Sziklatemplomot, de egyszerűen csak velünk szeretnének tölteni néhány órát, itt a templom-plébánia-volt HullyGully klub határolta néhány száz négyzetméteren, ahol gyerekeink szívesen nyargalásznak hittan, ministránsgyűlés, schola próba és az agapék előtt vagy után, ahol az új zöld padokon oly jólesik beszélgetni vagy csak csendesen elmélkedni.

Szerveztük hát a programot, szem előtt tartva, hogy legyen bár epöli vagy felső-krisztinavárosi, korosabb vagy ifjabb, az ember homo ludens. Tehát valószínűleg mindenki örömeire szolgál, ha szellemet, testet megmozgató játéokra hívjuk.

A megbeszélte napon, október második szombatján simogatóan langyos napsütésben lestük, mikor fordul buszuk a parkolóba, s Márton atya engedelmével még a harangot is megkondítottuk az érkezők tiszteletére. András atya feladata volt a templom bemutatása szép üvegablakaival, az új szentélylyel, utána a plébánián működő csoportok tevékenységéről hallhattak, kérdezhettek vendégeink.

Ezután egy zárandoklat állomásait imitáló próbatételek során vendég és vendéglátó szándékkal egy csapatba terelve segítette, bízta egymást a vetélkedőn. Az érkezők meglehetősen eklektikus korösszetétele miatt ugyan szelídítienünk kellett a feladatok egy részén (így lett az egymás nyakában ülvé dombra futásból kézen fogva felkísérés...), de maradt még a vállalkozó kedvűeknek futva vízfordás és rollerrel akadálykerülgetés. Utóbbinál nevetve bizonygatta az egyik

vendég nagymama: „Soha nem próbáltam még életemben, de most ki nem hagyom!”

A „zárandoklat” egy-egy stációján egyéb ismeretek terén is összemérhették tudásukat a csapatok, így a Szentírásban szereplő hegyek, Mária-kegyhelyek, nemzeti eledelek témában. A megfáradt zárandokok pazar uzsonnában részesültek oltáregyleti asszonyaink jóvoltából, és együtt daloltunk népénekeinkből. Végül az epöli Búzavirág asszonykórus néhány képviselőjének népdalcsokra bizonyította, hogy nem véletlenül nyertek arany minősítést nemrégiben.

Még mesélnünk kellett László atyának az éppen távollevőkről, volt hittanosairól, hozzátartozókról, családokról, s már indultak is.

Jólesett együtt lenni, csak így a templom-plébánia-HullyGully határolta zöldben, Isten szeretetében.

L. Zs.

Karácsonyra készülnek a kis kézművesek

Szállást keres a Szent Család

Egyházközségünkben már évek óta hagyomány az adventi szálláskeresés imádsága. Advent minden napján egy-egy család viszi egy másikhoz a Szent Család képét. Akik idén nem kapcsolódtak be a közös ájtatosságba, azok is készülhetnek ezzel az imádsággal is karácsonyra.

Beköszönő ének (az „Ébredj, ember...” dallamára vagy szavalva):

*Szállást keres a Szent Család, de senki sincs, ki helyet ad,
Nincsen, aki befogadja, Őt, ki földnek s égnek Ura.*

*Az idő már későre jár, a madár is fészkére száll,
Csak a Szent Szűz jár biába Betlehemnek városában.*

*Legalább, ti jóemberek, fogadjátok a Kisdedet.
Házatokra boldogság száll, ha betér az Égi Király.*

Házbeliek éneklik:

*Ne menj tovább Szűz Mária, ne menjetek ma másbova,
Szállásunkat mi megosztjuk, a Kisjézust befogadjuk!*

Előimádkozó:

Elhoztam hozzátok a Szent Család képét, velük áldás tér e házba. Remélem, szívesen adtok nekik szállást!

Házbeliek:

Üdvözlégy Mária! „Honnan van az, hogy az én Uramnak Anyja jön hozzám?” Boldog vagyok, hogy a Szent Családot befogadhatom, nekik szállást adhatok!

Házbeli édesanya:

Szentséges Szűz Mária! Állj mellettünk minden cselekedetünkben, és szerezz kegyelmet számunkra, hogy gondolattal, szóval, tettel sose bántsuk meg szívedet, se Szentséges Fiad Szívét!

Házbeli édesapa:

Ó Szent József, a Szent Család Isten által választott, hű gondviselője! A Te önfeláldozásod, elkötelezettséged, kitartásod és szeretettel párosult szilárdságod például szolgál minden apának a hétköznapi próbatételei között. Segíts, hogy mi is igaz emberek lehessünk!

Házbeli gyermek:

Édes Jézus! Gyermeki alázattal kérünk, ültess szívedbe a szeretet, jószág és engedelmesség magvait, hogy szüleink és tanítóink örömeire mi is növekedhessünk bölcsességben, korban és kedvességben Isten és az emberek előtt.

Mindannyian együtt:

Ó Jézus, Mária, József, Szent Család! Legyetek a mi örökös pártfogónk! Segítsetek, hogy elkerüljük a bűnre vezető alkalmakat! Védjétek minden bajtól, hogy békeségben és nyugalommal szolgáljuk Istent. Amen.

Schola hírek

Szent Erzsébet napján, november 19-én a Fő utcai kapucinus templomban énekelt nagy kórusunk a templom védőszentjének, Árpád-házi Szent Erzsébetnek az ünnepén. Meghívónk Péter Pál atya, jelenlegi plébános, kapucinus szerzetes volt, akivel a nyári zárándoklatunkon ismerkedtünk meg. A plébánián kis létszámú, ám igen buzgón imádkozó, lelkes közösség működik, akik mindennap bekapcsolódnak a kapucinus atyák zsolozsmájába. Nagyon örültek szolgálatunknak, és a szentmise után közösen énekeltek el Szent Erzsébet zsolozsmáját.

Két nappal később Kálmán Józsi atya, korábbi káplánunk meghívására Budakalászra utaztunk. Egy ottani, hatgyermekes család javára szerveztek jótékonysági hangversenyt, akiknek a családi háza tavasszal porig égett, mindenük odaveszett, a megélhetésüket biztosító asztalos műhellyel együtt. Kicsikkel–nagyokkal nekivágtunk hát, és előbb a Krisztus Király-napi szentmisén énekelünk, majd előadtuk ötven perces műsorunkat. Közreműködött Andrejszki Judit barokk énekes és D. Szabadfi Mónika zongoraművész. Istennek hála, a szép számú közönség lelkesen támogatta a félbemaradt építkezést.

A csodálatos akusztika mindkét helyen szárnyakat adott az énekeseknek, reméljük, egyszer majd nekünk is lesz ilyen remek, éneklésre kiválóan alkalmas templomunk!

Tókécs Tünde

Egyházzenei áhítatot tartunk december 19-én, vasárnap este a 6 óras szentmise után.

Templomunk kis- és nagykórusát vezényeli Opánszki Dávid és Tókécs Tünde.

A műsorban az adventi és karácsonyi kórusművek mellett sok közös éneklés is lesz.

A karácsonyváró együttlétre szeretettel várunk minden érdeklődőt.

Anyakönyv, május – november**Halottaink**

Stolba Béláné (87)
 Dorozslai Györgyné (83)
 Halászi-Bakcsy Józsefné (95)
 Pintér Jánosné (93)
 Soós Gyuláné (95)
 Rabné Zsákai Irén (79)
 Boldizsár Mihályné (82)
 Wildanger Antalné (86)
 Luczky József (86)
 Sárközy Ilona (77)
 Bérces Iván (76)
 Kassai István András (89)
 Hoffmann Dénes István (84)
 Olácsy Józsefné (79)
 Nagy Istvánné (77)
 Dr. Kovács Zsigmondné (85)
 Herczeg Jánosné (90)
 Mándli Lajos (93)
 Almási Antalné (87)
 Gyöngyössi Sándorné (74)
 Vincze Istvánné (90)
 Gabnai János (83)
 Domonyik Mihályné (81)
 Miehle János (82)
 Dr. Szentkúti-Kiss Katalin (49)
 Csörgi József (84)
 Demel Ervinné (87)
 Nyoszoli József (87)
 Dr. Tróznai Zoltánné (98)
 Csepinszky László Imre (85)
 Dr. Haán György (92)
 Belyó Pálné (87)
 Horkai János (86)
 Konkoly Tihaménné (82)
 Szongott Kálmánné (85)
 Raubinek Zoltánné (90)
 Csilling László (77)
 Seres Béláné (70)
 v. Csány Balázs László (90)
 Ulicza József (84)
 Svastits Antal (67)
 Klein László (89)
 Gusztics József (78)
 Dr. Tátray István (88)

Bálint Károlyné (73)
 Wolf Mátyásné (90)
 Kocziha Jenőné (92)
 Csitkovits Mária (78)
 Kőhalmi Péter (66)
 Steibli László (59)
 Fatér Gyula (77)
 Margittai Ferenc (91)
 Dr. Bartha Józsefné (89)
 Pekár István (81)
 Gémes Tamás (61)
 Regős Alajosné (87)
 Porga Mária (79)
 Vágó Vendel (67)
 Dr. Kerekes Béláné (82)
 Nagy András (57)
 Burkon Gyula (95)
 Molontay Károlyné (88)
 Balázs Jánosné (72)
 Tóvárosi Jánosné (90)
 Harangozó József (76)
 Márton Józsefné (82)
 Paál István (75)
 Kovács Andrásné (72)
 Térfy Gyula (76)
 Faragó Józsefné (85)
 Kemény György (79)
 Szakállas Pálné (92)
 Dr. Bálint Dezsőné (88)
 Nagy Sándor (55)
 Dr. Szeibert Imréné (75)
 Bodnár Istvánné (87)
 Imre Antalné (92)
 Boldogh Gyuláné (90)
 Baka Sarolta (98)
 Dr. Tóthpálné dr. Padányi Ágnes (47)
 Murai Jánosné (88)
 Zsidy Lehel Zoltán (75)
 Barkóczy Pál (83)
 Lőrincz Ferencné (89)
 Ákos Géza Emil (79)
 Melus János (92)

Házasságkötések

Virág András – Vincze Orsolya
 Szoboszlai Dániel – Horváth Anna
 Pap László – Tas Adrienne
 Ferenc Richárd – Kádas Ildikó
 Dr. Pataki Lőrinc – Jalsoviczky Sára

Keresztelések

Varga Viktor István
 Béldi-Betegh Aliz Mária
 Madocsay Gellért
 Kozma András Márton
 Kozma Anna Róza
 Mirekta Lili Emma
 Kozma Márton
 Mészáros Janka
 Lassú Áron Márton
 Tarr Tímea
 Schönauer Miklós
 Csejtei Oszkár
 Horváth Ármin András
 Dancsi Natasa Dorottya
 Gerendai Dorka
 Peller Patrik
 Király András
 Szabó Gábor
 Szalay-Bobrovniczky Rozália
 Szentandrás-Szabó Lilla Mária
 Rajncsák Emma
 Tóth Benedek József
 Nagy Panka Julianna
 Végh András

**Harmatozzatok,
égi magasok!**

Rorate szentmisék
 hétfőn, szerdán, szombaton
 reggel hatkor.

A Felső-krisztinavárosi Keresztelő Szent János Plébánia közösségének lapja

Megjelenik évente ötször: adventre, nagyböjtre, húsvétra, Te Deumra és Veni Sanctéra
 XIV. évfolyam, 1. szám 2010. Advent. Lapunk megjelenését a XII. kerületi önkormányzat támogatja.
 Szerkesztő: Szerdahelyi Csongor, főmunkatárs: Lukács Krisztina, korrektor: Rochlitz Bernadett, tördelő: Babics Balázs
 felsokrisztina@felsokrisztina.net – www.felsokrisztina.net